

Θέατρο - Κριτική

«Χονδροί άνδρες με φούστες»

ΑΝ ΚΑΤΑΤΕΞΟΥΜΕ την πρόσφατη παράσταση του έργου του Νίκκι Σίλβερ «Χονδροί άνδρες με φούστες» από το Θέατρο Αμφίκτιο στην κατηγορία των ανεξάρτητων εγχώριων θεατρικών παραγωγών από νεοεμφανιζόμενους μικρούς θιάσους ή ad hoc δημιουργημένα σχήματα, μπορούμε να μιλήσουμε για καινούργια τάση στην κυπριακή θεατρική πραγματικότητα. Ενδεικτικά, οι παραστάσεις της Κατερίνας Λούρα, του Μάριου Ιωάννου, του Θεάτρου Λέξη, το Ζοο του Χάρη Καυκαρίδη και της Μελίτας Κούτα, κ.α., κ.α., έχουν ως κοινό χαρακτηριστικό την επιθυμία των συμμετεχόντων σ' αυτά τα εγχειρήματα να δηλώσουν (ή να ξαναδηλώσουν) την ύπαρξή τους, να αδειάσουν στη σκηνή τις βαλίτσες με γνώσεις, σπουδές, ιδέες, οράματα, βαλίτσες που τόσο καιρό κουβαλάνε μαζί τους, χωρίς το περιεχομένό τους να ταιριάζει στους προγραμματισμούς των παλαιών θιάσων. Ως γνωστόν, στην τέχνη τίποτα δεν είναι καλό εξ ορισμού και εκ προοιμίου, το καινούργιο δεν είναι συνώνυμο του καλού και το παλιό του απηρχαιωμένου, κι είναι πάντα το αποτέλεσμα που μετράει. Κι όμως... η ρεπερτοριακή ποικιλία και τα νέα ονόματα στις αφίσες, οι μικροί θεατρικοί χώροι, η δηλωμένη επιδίωξη φορμαλιστικών νεωτερισμών, η νέα τάση προς πολυσυλλεκτικές συνθέσεις κειμένων, κάνουν τη ζωή ημών των θεατών ενδιαφέρουσα.

Αφιερώσαμε την εισαγωγή του σημειώματος στην προσπάθεια να εντάξουμε τη συγκεκριμένη παραγωγή σε μια γενική τάση. Ας προσπαθήσουμε τώρα να κάνουμε το αντίθετο, να τη διαχωρίσουμε από τις αναφερόμενες πιο πάνω παραγωγές. Ο Κώστας Χατζησταύρου δεν ανήκει στους παθιασμένους κυνηγούς νεωτερισμών. Η καθ' αυτή φόρμα στην παράστασή του όχι μόνο δε γίνεται αυτοσκοπός, αλλά και παραμελείται. Όπως και στο «Κάθε Πέμπτη, κύριε Γκρην», ο σκηνοθέτης γοητεύεται από το έργο που ανεβάζει και εμπιστεύεται τόσο πολύ το συγγραφέα που η σκηνοθετική παρέμβαση αραιώνει, περιορίζεται στον τομέα της υποκριτικής διδασκαλίας. Ίσως η βάση δεδομένων που προέρχεται από δύο παραστάσεις μόνο να είναι πολύ περιορισμένη για τέτοιου είδους συμπεράσματα. Τα βασίζω όμως στο γεγονός πως ναι μεν ο κάθε ερμηνευτής προχωρεί στην παράσταση σύμφωνα με τις δυνάμεις του, οι εκφραστικοί τονισμοί είναι εξ ίσου δουλμεμένοι για κάθε ρόλο. Όμως μια πιο καθαρά δηλωμένη σκηνοθετική στάση, εκτός από το φανερό «μου αρέσει πολύ το έργο», θα μάζευε, θα οργάνωνε, θα ενδυνάμωνε την παράσταση.

Το κατάμαυρο χιούμορ του Νίκκι Σίλβερ μάλλον θα ακουγόταν πιο προκλητικό το 1988 που γράφτηκε. Το άπιθανο ταξίδι εκτός πολιτισμού και των συμβάσεών του που αναγκάζονται να κάνουν ο γιος και η μητέρα Χόγκαν περιέχει καννι-

Σκηνοθεσία/Παραγωγή: Κώστας Χατζησταύρου
Σκηνικά: Κωνσταντίνος Πισσούριος
Κοστούμια: Μαριλένα Στυλιανού
Μουσική επιμέλεια: Κώστας Χατζησταύρου
Φωτισμός: Κώστας Χατζησταύρου, Κωνσταντίνος Πισσούριος
Παίζουν: Φώτης Γεωργίδης, Μαρίνα Βασιλείου, Μάριος Δημητρίου, Νιόβη Χαραλάμπους.

βαλισμούς και αιμομιξίες. Το αναμφισβήτητο προσόν του έργου είναι το στοιχείο της παρωδίας. Παρωδούνται τα πάντα, η πολιτιστική κίτσαρία, η ασχήμια των reality σκέσεων, η ασχήμια των σχέσεων γενικώς, ο τρόμος των τηλεοπτικών οθονών, τα ηλίθια σενάρια ταινιών, η κούφια ψυχανάλυση, κτλ. Το στοιχείο της παρωδίας που γενικώς υστερεί στην παράσταση έναντι στην εβραϊκή καυστικότητα του Νίκκι Σίλβερ, αναπάντεχα ενδυναμώνεται στις προβολές στα «σεράτα» σκηνικά του Κωνσταντίνου Πισσούριου.

Ο Φώτης Γεωργίδης στο ρόλο του φρικιού Μπίσοπ είναι το υποκριτικό κέντρο της παράστασης. Ο πραγματικά ταλαντούχος ηθοποιός κατά την άποψή μου απειλείται από κινδύνους· η ερμηνεία του σε μερικά σημεία μετατρέπεται σε επίδειξη ικανοτήτων και η σφραγισμένη από τις τηλεοπτικές εμφανίσεις μανιέρα εξωτερικής συμπεριφοράς και ιδιόμορφης εκφοράς λόγου τείνει να τυποποιήσει τη δουλειά του.

Στη συμπρωταγωνιστριά του Μαρίνα Βασιλείου πρέπει να πιστωθεί πολλή δουλειά στο ρόλο της τρελής μητέρας Φίλις. Πατάει σωστά στις «νότες» του ρόλου της, αλλά η υποκριτική «φωνή» στερείται της απαιτούμενης για ένα τέτοιο γκροτέσκο ρόλο εκφραστικότητας.

Ο Μάριος Δημητρίου στο ρόλο του πατέρα βρίσκεται σε αναζήτηση μιας άλλου είδους κωμικότητας, κατάλληλης για το σαρκασμό παρωδία του Σίλβερ. Η Νιόβη Χαραλάμπους είναι πολύ καλή στους δυο της ρόλους, φυσιολογική ακόμα και σ' ένα τόσο αφύσικο περιβάλλον της στιλιστικής παρωδίας.

Όλες οι παρατηρήσεις δε σημαίνουν ότι η παράσταση δεν ήταν ενδιαφέρουσα.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ